

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce: **Petr J.**, bytem xxx, zastoupen Mgr.Liborem Rojarem, advokátem se sídlem Veselská 710, 687 24 Uh.Ostroh proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí** se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10 v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2011 čj: 1107/560/11, 41625/ENV/11, OH 18/2011

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2011 čj: 1107/560/11 41625/ENV/11 OH 18/2011, kterým byl změněn výrok rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Brno ze dne 14.11.2007 čj: 47/OOH/SR01/0719165.004/07/BJA (dále též „rozhodnutí ze dne 14.11.2007“) ve věci uložení pokuty za porušení povinností stanovených zákonem o

odpadech. Žalobce v podané žalobě namítal, že podle ustanovení § 67 odst. 1 zákona o odpadech lze uložit pokutu nejdéle do 3 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. Jde o lhůtu prekluzivní. Výrok napadeného rozhodnutí je formulován tak, že mění výrok správního orgánu první instance a nově se ukládají dvě pokuty. Tím došlo k porušení uvedeného ustanovení zákona o odpadech. Nemohla by obstát ani formulace výroku o potvrzení pokuty, uložené správním orgánem prvního stupně. Poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15.12.2005 čj: 3 As 57/2004-39 a ze dne 23.10.2007 čj: 9 Afs 86/2007-161, podle nichž musí být v zákonné prekluzivní lhůtě rozhodnuto pravomocně. Navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobu nepovažuje za důvodnou. Podle § 41 s.ř.s. ve věcech správních deliktů lhůty pro zánik odpovědnosti neběží po dobu řízení před soudem. Napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, kdy předcházející rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13.4.2011 čj: 5 Ca 164/2008-22. Žaloba byla k Městskému soudu v Praze v této věci podána 21.4.2008, pravomocně bylo soudní řízení ve správním soudnictví ukončeno 19.4.2011. To znamená, že v období od 21.4.2008 do 19.4.2011 došlo ke stavení lhůty pro uložení pokuty. V pokračujícím správním řízení se pak žalovaný řídil právním názorem vysloveným Městským soudem v Praze v uvedeném rozsudku a změnil výrok prvostupňového rozhodnutí, specifikoval, v čem žalobce pochybil, tj. která konkrétní ustanovení zákona o odpadech svým jednáním porušil. Protože se trvající a pokračující delikty posuzují jako jediné jednání, je dobou spáchání takových správních deliktů doba, kdy došlo k poslednímu aktu jednání nebo kdy došlo k odstranění protiprávního stavu. V daném případě je zřejmé, že konec protiprávního jednání nastal 31.12.2006, resp. 13.6.2007. Tříletá lhůta počala běžet od uvedených dat, což znamená, že po nabytí právní moci rozsudku Městského soudu v Praze čj: 5 Ca 164/2008-22 zbývalo k projednání 619, resp. 783 dnů, z těchto uvedených lhůt uplynulo do doby nabytí právní moci nového rozhodnutí, které je nyní napadeno žalobou, pouhých 38 dnů. Tříletá objektivní lhůta pro uložení pokuty byla proto zachována. Navrhl zamítnutí podané žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili s takovýmto postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že na základě kontroly, která byla u žalobce provedena, byla žalobci rozhodnutím České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Brno ze dne 14.11.2007 čj: 47/OOH/SR01/0719165.004/07/BJA uložena žalobci jako fyzické osobě oprávněné k podnikání pokuta v celkové výši 45.000,-Kč, přičemž podle bodu I.1. výroku rozhodnutí byla žalobci uložena pokuta ve výši 40.000,-Kč za porušení povinnosti stanovené v § 12 odst. 1 zákona o odpadech s odkazem na ustanovení § 66 odst. 5 zákona o odpadech, a to proto, že při kontrole dne 30.5.2007 a 28.8.2007 bylo zjištěno, že došlo k nakládání a zbavení se odpadu v rozporu se zákonem o odpadech. V roce 2005 a 2006 byla provedena terénní úprava odpady (střešní krytina – břidlice betonová, keramika, s obsahem azbestu – eternit, úlomky betonů, cihel a cihly) v celkovém množství 78,79 tun na pozemku parc. č. xxx v katastrálním území Xxx. Podle bodu I. 2 výroku rozhodnutí byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000,-Kč za porušení povinnosti stanovené v § 16 odst. 1 písm. g) zákona o odpadech, když při kontrole dne 30.5.2007 a 28.8.2007 nebyla

předložena a zavedena ani vedena průběžná evidence odpadů produkovaných z činnosti provozu klempířství, pokrývačství za rok 2005, za rok 2006 a období od 1.1. do 13.6.2007.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodlo Ministerstvo životního prostředí rozhodnutím ze dne 15.2.2008 čj: 560/132/08 tak, že odvolání bylo zamítnuto a odvoláním napadené rozhodnutí České inspekce životního prostředí potvrzeno.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, na jejímž základě Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13.4.2011 čj: 5 Ca 164/2008 – 22 rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 15.2.2008 čj: 560/132/08 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že žaloba je z části důvodná, když konstatoval, že nebylo dostatečným způsobem konkretizováno, se kterými konkrétními ustanoveními zákona o odpadech či ostatních právních předpisů na ochranu životního prostředí, je jednání žalobce v rozporu.

Následně bylo vydáno žalovaným správním orgánem rozhodnutí ze dne 25.5.2011, které je předmětem nyní podané žaloby. Uvedeným rozhodnutím bylo rozhodnutí České inspekce životního prostředí oblastního inspektorátu Brno ze dne 14.11.2007 změněno tak, že žalobci se ukládá pokuta ve výši 40.000,-Kč za porušení povinnosti stanovených zákonem, kterého se dopustil tím, že v roce 2005 a 2006 bez souhlasu podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech neoprávněně přebíral od jiných fyzických osob stavební a demoliční odpad zařazený do kategorie odpadů (příloha č. 1 vyhlášky č. 381/2001 Sb.) pod kat. č. 17 01 (betonová břidlice, keramika, úlomky betonu a cihel) a bez souhlasu podle § 16 odst. 3 zákona o odpadech i nebezpečný odpad – stavební materiál s obsahem azbestu zařazený podle katalogu odpadů (příloha č. 2 vyhlášky č. 381/2001 Sb.) pod kat. č. 17 06 05 a v rozporu s § 12 odst. 2 zákona o odpadech uložil zmíněné odpady na pozemek č. parc. xxx v katastrálním území Xxx v rozsahu cca 25 x 15 x 0,6 m, aniž by se jednalo o zařízení – místo (§ 4 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech, které by bylo k tomu účelu zákonem o odpadech určeno. Dále byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000,-Kč za správní delikt podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 16 odst. 1 písm. g) zákona o odpadech nevedl za rok 2005, 2006 evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi, neohlašoval odpady ani nezasílal příslušnému správnímu orgánu další údaje v rozsahu stanovené zákonem o odpadech v § 39 a části šesté prováděcí vyhlášky č. 381/2001 Sb. ve znění platném v době spáchání správního deliktu. Ve zbytku bylo rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 14.11.2007 potvrzeno. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný správní orgán konstatoval dosavadní průběh řízení, konstatoval skutková zjištění, která vyplynula z provedené kontroly odboru životního prostředí Městského úřadu Veselí nad Moravou, konstatoval rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 5 Ca 164/2008 se závěrem, že dosavadní spisový materiál je dostatečným podkladem pro to, aby výrok prvostupňového rozhodnutí změnil, když účastníkovi řízení nehrozí újma z důvodu zkrácení možnosti podat odvolání, protože měl možnost seznámit se se všemi podklady, když konkretizace porušení povinností vyplývající ze zákona o odpadech byla uvedena již v závěrech protokolu z kontroly ze dne 30.5.2007, s jehož obsahem účastník řízení souhlasil s tím, že uvedená zjištění odpovídají skutečnému stavu věci. Správní orgán po zrušení předcházejícího rozhodnutí upřesnil, která konkrétní ustanovení byla porušena, uvedl, že výše uložené pokuty je přiměřená zejména s přihlédnutím k tomu, že účastník řízení nakládal bez souhlasu příslušného orgánu i s nebezpečným odpadem.

Žalobce v podané žalobě namítal, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí tříleté zákonem stanovené prekluzivní lhůty, když tvrdí, že se nově ukládají žalobci dvě pokuty.

Stanovisko žalobce o tom, že žalobci byly nově uloženy dvě pokuty, soud neshledává. Z výše uvedených výroků rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Brno ze dne 14.11.2007 vyplývá, že žalobci byly uloženy dvě pokuty, a to pokuta ve výši 40.000,-Kč (bod I.1. výroku rozhodnutí) a pokuta ve výši 5.000,-Kč (bod I.2. výroku rozhodnutí). Je pravdou, že výrok tohoto rozhodnutí je uvozen údajem o tom, že se žalobci ukládá pokuta v celkové výši 45.000,-Kč. To však neznamená, že by žalobci byla uložena tato jedna pokuta, když následně z dalšího výroku je patrné, že byly uloženy dvě pokuty, a to ve výši 40.000,-Kč a ve výši 5.000,-Kč za různé správní delikty. Skutečnost, že je ve výroku rozhodnutí uvedena celková výše uložené pokuty nelze považovat za skutečnost, ze které by bylo možno dovodit, že žalobci byla uložena pokuta jen jedna.

Z výše uvedeného obsahu spisového materiálu je dále zřejmé, že žalobou napadeným rozhodnutím došlo ke změně rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Brno ze dne 14.11.2007. Ze znění výroků rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a ze znění výroků žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobci byla uložena pokuta ve stejné výši za shodné jednání, jaké bylo konstatováno kontrolou a jaké bylo uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 14.11.2007. V napadeném rozhodnutí došlo ke zpřesnění formulace popisu jednání žalobce, zpřesněn byl i odkaz na konkrétní ustanovení zákona o odpadech, jejichž porušení bylo zjištěno. Ve vztahu k deliktu pod bodem I./I. výroku napadeného rozhodnutí došlo i ke konkretizaci odpadu, se kterým žalobce manipuloval. Ke zpřesnění došlo i ve vztahu k druhému správnímu deliktu, který spočíval ve zjištěných nedostacích, pokud jde o vedení evidence o odpadech (bod I./II. výroku napadeného rozhodnutí). Z popisu jednání žalobce, který je ve výroci žalobou napadeného rozhodnutí uveden, je pak zřejmé, že skutková zjištění, která se pak v popisu jednání žalobce projevila, vyplynula již z protokolu o kontrole, která byla u žalobce provedena. Nelze tedy hovořit o uložení nové pokuty. Jde o zpřesnění formulace výroků, která spočívá jednak v konkrétnějším popisu jednání žalobce, jehož porušení je žalobci vytýkáno (a které bylo při kontrole zjištěno), zpřesnění spočívá i v tom, že je odkazováno na konkrétní ustanovení zákona. Žalovaný správní orgán změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, jak bylo požadováno výše zmíněným rozsudkem Městského soudu v Praze pod sp.zn. 5 Ca 164/2008.

Je tedy nutno uzavřít, že nejde o nově uložené dvě pokuty, žalobou napadeným rozhodnutím bylo znovu rozhodnuto o odvolání žalobce proti prvostupňovému správnímu orgánu tak, jak bylo vyjádřeno v uvedeném rozsudku Městského soudu v Praze.

Soud neshledal důvodnou ani námitku o tom, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno po marném uplynutí tříleté zákonem stanovené prekluzivní lhůty.

Z ustanovení § 67 odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“) lze řízení o uložení pokuty zahájit nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy se o porušení povinnosti dozvěděl příslušný správní úřad; pokutu však lze uložit nejdéle do tří let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. Z uvedeného ustanovení je zřejmé, že zákon stanoví dvě lhůty, a to lhůtu subjektivní a lhůtu objektivní. Právě nedodržení objektivní lhůty žalobce v podané žalobě namítá.

S přihlédnutím ke znění ustanovení § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o odpadech, podle něhož lze uložit pokutu nejdéle do tří dnů ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo, bylo nutno posoudit, kdy došlo k porušení povinnosti ze strany žalobce. Při posuzování

této otázky soud vycházel z popisu jednání žalobce, které bylo posouzeno jako naplnění skutkové podstaty správního deliktu.

Je nutno předeslat, že ani v jednom případě nešlo o jednorázové jednání, v obou případech šlo o jednání opakující se, resp. trvající. Při posuzování důvodnosti žaloby soud vycházel z právních závěrů, které ve vztahu k charakteru opakujících se a trvajících deliktů a běhu lhůt pro správní postih takových deliktů, vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 22.2.2005 č.j. 5 A 164/2002-44, ze dne 24.6.2009 č.j. 1 As 35/2009- 69 a ze dne 10.4.2009 č.j. 2 Afs 93/2008- 920 (všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Pokud jde o jednání, za které žalobci byla uložena pokuta ve výši 40.000,-Kč je zřejmé, že tato pokuta byla uložena za to, že žalobce neoprávněně přebíral od jiných fyzických osob odpad, který je blíže konkretizován pod bodem I./I. výroku napadeného rozhodnutí, a zmíněné odpady uložil na místo, které nebylo k tomuto účelu zákonem o odpadech určeno. Uvedeného jednání se žalobce dopustil v roce 2005 a 2006. Při posuzování tohoto jednání soud dospěl k závěru, že jde o pokračující delikt, když za pokračování je nutno považovat jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky jsou vedeny jednotným záměrem a naplňují skutkovou podstatu deliktu, jsou spojeny způsobem provedení a vzájemnou časovou souvislostí. Dílčí úkony jsou spojeny jednotným záměrem, převzetí a uložení odpadu. Jednání v těchto případech tvoří jeden celek a za dobu spáchání se považuje okamžik, kdy je ukončen poslední dílčí útok, kdy se uskutečnilo poslední jednání, které tvoří s předchozím jednáním vzájemnou souvislost a jednotu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn: 1 As 35/2009). Dle názoru soudu výše uvedené jednání je nutno považovat za pokračující delikt, což ve svém důsledku znamená, že za dobu spáchání tohoto deliktu je nutno považovat konec roku 2006, neboť za období celého roku, roku 2005 a roku 2006, byla žalobci uložena pokuta. To znamená, že objektivní tříletá lhůta počala běžet od 1.1.2007. Proti této konkretizaci období, ve kterém se měl žalobce dopustit deliktního jednání, žalobce žádnou námitku neuplatnil.

Pokud jde o jednání, za které žalobci byla uložena pokuta ve výši 5.000,-Kč (bod I/ II. výroku napadeného rozhodnutí) je zřejmé, že žalobci byla uložena pokuta proto, že za rok 2005, 2006 až do 13.6.2007 nevedl průběžnou evidenci o odpadech a způsobech ukládání s odpady, neohlašoval odpady ani nezasílal příslušnému orgánu další údaje v rozsahu stanoveném zákonem. Pokud jde o charakter tohoto deliktu, přiklání se soud k tomu, že jde o delikt trvající, jehož znakem je to, že jednáním subjekt vyvolá protiprávní stav a ten pak udržuje. Postihuje se tak udržování protiprávního stavu. Trvající delikty se posuzují jako jednání jediné, které trvá tak dlouho, dokud je protiprávní stav udržován (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu 2 Afs 93/2008). V daném případě to znamená, že tříletá objektivní lhůta začala plynout od 14.6.2007, když ani ve vztahu k tomuto výroku žalobce, pokud jde o období, ve kterém se měl deliktního jednání dopustit, žádné konkrétní námitky neuplatnil.

K tomu co bylo výše uvedeno, lze poukázat i na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 5 A 164/2002, ze kterého vyplývá, že pokračování v deliktním jednání, stejně jako delikty trvající, jsou považovány za jediný skutek. Lhůta počne běžet až od okamžiku ukončení trvajících deliktů.

Pro posouzení žalobcem uplatněné námitky je rozhodná skutečnost, že ani v jednom případě nelze považovat jednání žalobce za jednání jednorázové, přičemž jak pro trvající delikt, tak pro delikt pokračující platí, že jde o jeden skutek, který je ukončen poté, kdy je buď

učiněn poslední dílčí úkon, nebo je ukončeno protiprávní jednání. Je nutno tedy souhlasit se žalovaným, které vyjádřil ve stanovisku k podané žalobě, že lhůta v daném případě počala běžet po datu 31.12.2006 (ve vztahu k jednání, za něž byla uložena pokuta ve výši 40.000,-Kč – bod I./I. výroku napadeného rozhodnutí), resp. po datu 13.6.2007 (ve vztahu k jednání, za něž byla uložena pokuta ve výši 5.000,-Kč – bod I./II. výroku napadeného rozhodnutí). Tříletá objektivní lhůta tedy započala běžet 1.1.2007, resp. 14.6.2007.

Do doby běhu prekluzivní objektivní lhůty nelze započítat dobu, po kterou běželo v této věci řízení před správním soudem. Podle § 41 s.ř.s. platí, že stanoví-li zvláštní zákon ve věcech správních deliktů lhůty pro zánik odpovědnosti, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. To znamená, že po dobu řízení, které bylo vedeno u Městského soudu v Praze ve věci pod sp.zn. 5 Ca 164/2008 tříletá zákonem stanovená objektivní lhůta neběžela, došlo k jejímu stavění.

Žaloba byla ve věci pod sp.zn. 5 Ca 164/2008 podána dne 21.4.2008, tím došlo k zahájení řízení u Městského soudu v Praze, řízení bylo ukončeno právní mocí rozsudku ze dne 13.4.2011, která nastala dnem 19.4.2011. To znamená, že období od 21.4.2008 do 19.4.2011 nelze do běhu tříleté objektivní lhůty pro uložení pokuty počítat.

Vzhledem k tomu, že je nutno vycházet z toho, že lhůta, počítaná ode dne spáchání správního deliktu, začala běžet od 1.1.2007, resp. od 14.6.2007 je zřejmé, že ode dne spáchání deliktu do data podání předcházející žaloby ve věci 5 Ca 164/2008 uběhla ve vztahu k prvnímu deliktu doba 1 roku 3 měsíců a 20 dnů (delikt pod bodem I./I. výroku napadeného rozhodnutí) a ve vztahu k druhému deliktu (delikt pod bodem I./II. výroku napadeného rozhodnutí) uplynula lhůta 10 měsíců 7 dnů. K uplynutí tříleté lhůty, v jejímž rámci musel správní orgán poté, kdy předcházející rozhodnutí bylo městským soudem výše označeným rozsudkem zrušeno, vydat nové rozhodnutí, tak zbývala ve vztahu k prvnímu deliktu doba 1 roku 8 měsíců a 20 dnů, ve vztahu k druhému deliktu zbývala lhůta delší než dva roky, konkrétně 2 roky 3 měsíce 10 dnů.

Zmíněný rozsudek Městského soudu v Praze nabyl právní moci dne 19.4.2011, to znamená, že dnem 20.4.2011 pokračoval běh tříleté lhůty. Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí ze dne 25.5.2011 nabylo právní moci 27.5.2011. Pravomocně bylo rozhodnuto ve lhůtě 1 měsíce 7 dnů ode dne, kdy lhůta počala znovu běžet, ačkoli lhůta pro pravomocné ukončení řízení byla podstatně delší. Bylo tedy pravomocně rozhodnuto před uplynutím zákonem stanovené lhůty pro uložení pokuty. S přihlédnutím k délce lhůty, která dosud zbývala do uplynutí zákonem stanovené lhůty (přesahující 1 rok, resp. 2 roky), nebylo třeba zabývat se konkrétními dny běhu lhůty.

Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému správnímu orgánu náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. srpna 2014

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová